

Sygn. akt II Ca 124/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Barbara Mokras SSO Janusz Roszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2014 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa S. S.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 22 października 2013r. sygn. akt I C 639/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

II Ca 124/14

Powód S. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna kwoty 11.900 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 11.500 zł od 7 stycznia 2012 r.,
- 400 zł od dnia wniesienia pozwu - 6 kwietnia 2012 r.

a ponadto o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 22 października 2013 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.900 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 11.500 zł od 12 stycznia 2012 r.,
- 200 zł od 6 kwietnia 2012 r.,
- 200 zł od 19 maja 2012 r.

oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.412 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, oddalił powództwo w pozostałej części i rozliczył koszty sądowe. Rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach:

W dniu 11 września 2011 r. w O. doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku którego powód doznał uszkodzenia ciała. sprawcą wypadku był ubezpieczony u pozwanego. W następstwie wypadku powód doznał urazu głowy, stłuczenia ze skręceniem odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia klatki piersiowej w miejscu przebiegu pasów, stłuczenia barku lewego, stresu powypadkowego oraz ogólnych bolesnych potłuczeń innych części ciała.

Powód dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu w dniu 29 listopada 2011 r. Następnie powód pismem z dnia 5 grudnia 2011 r., które wpłynęło do pozwanego w dniu 12 grudnia 2011 r., zażądał od pozwanego zapłaty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz zapłaty kwoty 500 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. W trakcie likwidacji szkody pozwany przysłał powodowi kwotę 3500 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 89,50 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Łączne wydatki na wizyty lekarskie, zakup maści i lekarstw powód ocenia na kwotę 400 zł.

W wyniku wypadku powód doznał urazu więzadłowo-mięśniowego kręgosłupa szyjnego. Z ortopedycznego punktu widzenia w pierwszych tygodniach powód doznał znacznych cierpień, które następnie ustępowały. Z punktu widzenia ortopedycznego powód nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu, urazy nie pozostawiły żadnych skutków.

Już w 2009 r. stwierdzono u powoda zmiany chorobowe kręgosłupa szyjnego. Jednak mimo zmian powód nie cierpiał na przewlekłe dolegliwości bólowe, nie leczył się przewlekłe, choroba kręgosłupa szyjnego nie ograniczała jego aktywności (pracował jako trener zapaśników). Silne uderzenia, które zadziały na kręgosłup szyjny, w chwili uderzenia głową w zagłówek fotela doprowadziły do dekompensacji względnej równowagi struktur wewnątrzkanałowych w odcinku szyjnym, co przy istniejącej wcześniej stenozie doprowadziło do ucisku na korzenie rdzeniowe i do powstania klinicznego zespołu bólowego o charakterze rwy barkowej lewostronnej. Wypadek był decydującą współprzyczyną pourazowego zespołu bólowego. Wypadek ten spowodował u powoda długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%. Jednak w kręgosłupie szyjnym powoda występuje samoistny proces zwyrodnieniowy. Powód więc może w przyszłości odczuwać dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego. Wypadek nie przyczynił się do powiększenia tych zmian w związku z czym ryzyko występowania ewentualnych zespołów bólowych w przyszłości nie ma związku z doznany urazem.

Apelację do tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w części zasądzającej i orzekającej o kosztach postępowania.

Zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku, tj.

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nierozważenie całości zgromadzonego materiału dowodowego i dokonanie jego oceny niezgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności pominięcie przy wyrokowaniu okoliczności iż zgodnie z wnioskami opinii biegłego ortopedy i chirurga urazowego powód nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu, w przyszłości nie będzie odczuwał skutków wypadku, a urazy wymienione w pozwie nie pozostawiły żadnych skutków oraz zgodnie z wnioskami biegłego neurologa powód od 2009 r. cierpiał na zespół bólowy korzeniowy odcinka szyjnego kręgosłupa w związku z przepukliną kręgosłupa

szyjnego na poziomie C5-C6 ze zwężeniem kanału kręgowego, dolegliwości powoda po wypadku związane są także z powyższymi zwyrodnieniami, wypadek z dnia 15 września 2011 r. nie przyczynił się do pogłębienia zmian chorobowych w kręgosłupie szyjnym i ewentualne zespoły bólowe nie będą miały związku z doznanym urazem, co skutkowało przyznaniem powodowi rażąco wygórowanego zadośćuczynienia oraz zasądzenia kosztów leczenia nie pozostających w związku ze zdarzeniem z dnia 15 września 2011 r.

- art. 232 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez uznanie, że powód udowodnił, że należy mu się zadośćuczynienie w wysokości 15.000 zł.

Ponadto zarzucił naruszenie prawa materialnego:

- art. 445 k.c. w zw. z art. 444 k.c. przez jego błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że odpowiednią sumą zadośćuczynienia jest kwota 15.000 zł,

- art. 361 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że pomiędzy wypadkiem a dolegliwościami, na które powołał się powód w treści pozwu zachodzi normalny związek przyczynowy uzasadniający zasądzenie kwoty 15.000 zł.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów za obie instancje.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy przyjmuje ustalenia Sądu I instancji jako swe własne. Wbrew zarzutom zawartym w apelacji Sąd Rejonowy dokonał właściwych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy. Wskazał dowody na których się oparł i przyczyny dla których dowodom przeciwnym odmówił wiarygodności.

Skarżący zapomina, że Sąd I instancji w swoich ustaleniach wskazał, że u powoda już w 2009 r. stwierdzono zmiany chorobowe kręgosłupa szyjnego. Jednak mimo zmian powód nie cierpiał na przewlekłe dolegliwości bólowe, nie leczył się przewlekłe, choroba kręgosłupa szyjnego nie ograniczała jego aktywności (pracował jako trener zapaśników). Silne uderzenia, które zadziały na kręgosłup szyjny, w chwili uderzenia głową w zagłówek fotela doprowadziły do dekompensacji względnej równowagi struktur wewnątrzkanałowych w odcinku szyjnym, co przy istniejącej wcześniej stenozie doprowadziło do ucisku na korzenie rdzeniowe i do powstania klinicznego zespołu bólowego o charakterze rwy barkowej lewostronnej. Wypadek był **decydującą współprzyczyną pourazowego zespołu bólowego**. Wypadek ten spowodował u powoda długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%. Sąd ustalił powyższe okoliczności w oparciu o opinię biegłego neurologa A. K.. Nie było żadnych podstaw aby opinie te kwestionować i dlatego słusznie Sąd Rejonowy opinię te podzielił w całości.

Sąd również prawidłowo ustalił, że w kręgosłupie szyjnym powoda występuje samoistny proces zwyrodnieniowy . Powód więc może w przyszłości odczuwać dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego Wypadek nie przyczynił się do powiększenia tych zmian w związku z czym ryzyko występowania ewentualnych zespołów bólowych w przyszłości nie ma związku z doznanym urazem. Również wyraźnie ustalił, że z punktu widzenia ortopedycznego powód w przyszłości nie będzie odczuwał skutków wypadku. Wynika to jasno z opinii biegłego K. S..

Sąd I instancji dokonując oceny jaka kwota jest odpowiednią kwota zadośćuczynienia okoliczności te wziął pod uwagę. Ustalając stan faktyczny nie naruszył więc przepisów prawa procesowego wskazanego w apelacji

Skarżący kwestionując wysokość zasądzonych zadośćuczynienia zapomina, że długość cierpień i ich nasilenie u powoda z ortopedycznego punktu widzenia trwały kilka miesięcy, a w pierwszych tygodniach cierpienie było na wysokim poziomie , które następnie ustępowało. Ponadto powód cierpiał na kliniczny zespół bólowy o charakterze rwy barkowej lewostronnej. Objawy tej rwy utrzymywały się do marca 2012 r.

Biorąc te okoliczności pod uwagę należy ocenić, że Sąd prawidłowo ustalił wysokość zadośćuczynienia nie naruszając w tym zakresie prawa materialnego. Także stosowane lekarstwa miały złagodzić cierpienia związane z wypadkiem. Pozwany był obowiązany pokryć koszty stosowania tych leków.

Zasądzone zadośćuczynienie nie jest nadmierne. Uwzględniając zakres cierpień fizycznych i psychicznych, których doznał powód, a które prawidłowo opisał i ocenił Sąd Rejonowy i 5% długotrwały uszczerbek na zdrowiu należy uznać, że kwota przyznanego zadośćuczynienia - na tle orzecznictwa sądowego w podobnych sprawach - jest bardzo umiarkowana. Regułą jest - a wynika to z badań Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości – że zadośćuczynienia ustalane przez sądy rejonowe są wyraźnie niższe od tych ustalanych przez sądy okręgowe. Jako przykład można tutaj wskazać sprawę rozpoznawaną w pierwszej instancji przez sąd okręgowy gdzie uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5% był kompensowany kwotą 30.000 zł (tj. 6000 zł za jeden procent uszczerbku na zdrowiu). W innych podobnych sprawach sądy okręgowe, orzekając w pierwszej instancji, z zasady nie ustalają zadośćuczynienia na niższym poziomie niż 2000 zł za każdy procent doświadczonego uszczerbku na zdrowiu. Orzeczenia oscylują zazwyczaj wokół 4.000 zł (por. wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 3 marca 2011 r. I C 197/04 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 października 2011 r., I ACa 739/11) , a w niektórych przypadkach sięgają nawet kwoty 10.000 zł za jeden procent uszczerbku na zdrowiu (por. wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 28 grudnia 2011 r., I C 1113/11; por. Mikołaj Wild, Wysokość zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w orzecznictwie sądów w latach 2010-2011 – analiza empiryczna, Instytut Wymiaru Sprawiedliwości, Prawo w działaniu Nr 15, Warszawa 2013, s. 273)

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c. , orzec jak w sentencji.